

Aftonbladet.se 10-04-08 (även i Papperstidningen)

<http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/sannalundell/article6922128.ab>

Din terapeuts diplom betyder inte ett jota

Vi är deprimerade här uppe i Norden. Det knapras psykofarmaka för miljarder och inte minst, det går i terapi för miljoners miljoner.

Vårt svenska svärmod har blivit lukrativ business. Det är naturligtvis skitsmart att bli terapeut när så många deppiga sukter efter hjälp i sin själsliga nöd.

Men att plugga upp gymnasiebetygen, alternativt prestera 2,0 på högskoleprovet för att komma in på psykologprogrammet, gå där i fem år och sedan orka sig igenom en steg två-utbildning i psykoterapi är inget dessa business-orienterade personer orkar göra.

Nej, här ska det gå snabbt. Man köper sig helt enkelt en titel: diplomerad samtalsterapeut. Långa fram typ 100 000 kronor så får du en i många fall helt ovetenskapligt förankrad utbildning till diplomerad samtalsterapeut, psykosyntesare, KBT:are eller coach.

Med tvivelaktig menar jag att du knappt ens behöver ha gått gymnasiet för att få en plats. Inte en endaste liten högskolepoäng i psykologi behövs för diplom i samtalsterapi. Du kan vara byggjobbare, kock eller industriarbetare och ett par terminer senare sitta och ta emot klienter.

Inget ont om vare sig byggjobbare, kockar eller industriarbetare, de kan säkert besitta en fantastisk förmåga att lyssna, råda och guida den vilsna, livströtta, krisbenägna eller utbrända. Att kunna föra ett terapeutiskt samtal är en gåva som inte alltid behöver ha med utbildning att göra.

Men att behandla svårare psykiska åkommor som depression, bipolär sjukdom eller beroendesjukdomar med en kort ovetenskapligt grundad utbildning i bagaget kan vara fullständigt livsfarligt. Folk tar som bekant livet av sig av depression, det är alltså ingen lätt liten sjuka som botas med några timmars diplomerad samtalsterapi.

I terapidjungel där ute bör klienten själv intervjua sin framtida shrink och själv göra bedömningen om personen i fråga har tillräckliga kunskaper. Och det orkar man ju inte, när mörkret råder i själen.

Nej, då tittar man upp på det prydligt inramade diplommet som hänger på väggen och lutar sig tillbaka i terapifåtöljen i tron om att det ska garantera seriositet, psykologisk kunskap och inte minst tystnadsplikt.

Men icke, diplommet betyder inte ett jota. Det kan i princip vara terapeutens moster Agda som har printat ut det på datorn. Och terapeuten kan om han eller hon har lust dagen efter ringa till exempel den här tidningen, din partner, morsa eller bästis och berätta smaskiga detaljer ur ditt krisartade liv.

Det finns nämligen ingen statlig instans att anmäla terapivacksalvare som bryter tystnadsplikten till. Det finns ingen legitimation som kan dras in. Diplommet är ett tomt löfte.

[Sanna Lundell](#)

